

PHÁP

ỨNG DỤNG TRONG DẠY HỌC

Phật tử **ĐINH NGỌC**

Đinh Ngọc là một cận sự nữ thuần thành thường tới Tịnh xá Trung Tâm (quận Bình Thạnh) học pháp và làm công quả. Năm nay cô đã 53 tuổi với 32 tuổi nghề trên bục giảng và hiện đang công tác tại trường Phổ thông Trung học Võ Thị Sáu, quận Bình Thạnh, TP. HCM. Với tâm nguyện lồng đạo đức nhân quả, nghiệp báo và ý thức trách nhiệm của một công dân xã hội, đặc biệt cho giới học sinh với độ tuổi “coi trời bằng vung” theo chiều kích của Phật giáo, cô đã khéo sử dụng nguyên tắc quán Từ Bi trong các khoá tu mà cô đã tiếp thọ và vô hình trung với những câu thực tiễn mà cô đã sáng chế rất giống với cách dạy thiền cho thanh thiếu niên của Thiền sư S.N. Goenka ở Ấn Độ. Với cách niệm “thần chú” và “hột đậu trắng đậu đen” mà cô đã sáng chế và đưa vào lớp cô đang dạy là hai trong những yếu tố để từ đó cô trở thành một trong những cô giáo xuất sắc năm 2008 tại trường THPT Võ Thị Sáu.

Xem tư liệu trên Tuổi Trẻ Online (www.tuoitre.com.vn)

Là cư sĩ Phật tử, may mắn thay con được làm nghề dạy học, lại dạy môn Giáo Dục Công Dân (GDCC). Theo thế gian pháp thì thiên hạ gọi nghề này là nghề “trắng tay”, tức là so với các nghề khác hay với các thầy cô dạy các môn toán, lý, hóa, anh văn, thì đúng là con “tay trắng” về kinh tế. Nhưng bù lại con không phải vất vả phải dạy hai ba ca trong một ngày. Con thiết nghĩ giàu nghèo là do phước nghiệp của riêng mình. Phước báo mình không bằng ai, năng lực mình kém cỏi thì mình phải chịu nghèo, thế thì mình phải phấn đấu làm giàu tinh thần để bù lại cái nghèo về vật chất. Từ suy nghĩ đó, cho dù cuộc đời con có lắm nỗi thăng trầm, nhưng con vẫn kiên trì đứng trên bục giảng.

Con sinh ra và lớn lên trong một gia đình có đầy đủ cha mẹ. Nghề nghiệp, thu nhập gia đình khá ổn định. Anh em trong gia đình đều huê, có điều kiện ăn học đàng hoàng. Dầu vậy, chứng kiến sự chịu đựng của người phụ nữ, của mẹ con, con đã sớm nhận ra rằng “đời là bể khổ”. Hằng ngày, cứ xong việc nhà, tối đến mẹ con lại dặt dứu các con của mình đi chùa (chùa Giác Ngộ ở quận 5, gần nhà). Thế là chúng tử và nhân duyên Phật Pháp trong con lớn dần. Đến năm 15 tuổi con xin mẹ phát tâm xuất gia, vì con không muốn đi vào vết xe cũ của mẹ. Nhưng các vị cao tăng đều lắc đầu, nói con còn nợ hồng trần phải trả, không thể ở chùa được! Điều ấy quả thật không sai, đến năm 18 tuổi khi

vừa bước chân lên đại học con bị ngay một “coup de foudre” (tiếng sét ái tình) nơi một người bạn trai khoa toán.

Thế là cuộc đời cứ trôi lăn theo *vị ngọt của cảm thọ, rồi ái tưởng nó lớn dần...* mà vô minh dày đặc bao quanh mình lúc nào không rõ. Vì thiếu kinh nghiệm sống và nghệ thuật ứng xử, mái ấm gia đình con không tạo dựng được, nên cuối cùng con phải chấp nhận thân phận một mình nuôi con. Thời bao cấp cái khó nhất là kinh tế, tiêu chuẩn cán bộ công nhân viên nhà nước (một nuôi một) vậy mà con phải cáng đáng cả hai! Vốn xuất thân từ gia đình lao động nghèo thành thị, sự thất lưng bụng, sự bươn chải để có cái ăn với con không phải là nan giải. Niềm đau về tinh thần mới là khủng khiếp. Tiếng thị phi, tiếng đời khen chê lẫn lộn, nó gặm nhấm từng ngày, từng giờ tâm thức của con với sự mặc cảm, với niềm ân hận mình đã chọn lầm đường! Cũng có khi quá quần

trí, đêm đêm con cứ cầu nguyện Phật trời cho con khỏi thấy ngày mai... nhưng ngày mai rồi vẫn đến! Các con của con lại liú lo vô tư hối thúc mẹ đến trường! Thế rồi ngày qua ngày, tháng qua tháng, khi rảnh rỗi con thường đưa các con vào chùa tìm sự tĩnh lặng hoặc để học bài thi. Thấm thoát mà 20 năm “bóng câu qua cửa sổ”, các con của con đã khôn lớn.

Rồi cũng vào mùa này năm ngoái (2008) khi chứng kiến những ngày cuối đời của mẹ con, được quý Sư và quý Thầy tận tình hướng dẫn tụng niệm, rồi ma chay. Các con cố gắng tạo công đức lành hồi hướng cho cụ. Duyên lành Phật Pháp lại gắn bó hơn với con. Bản thân con phát nguyện trì tụng kinh Địa Tạng hết 100 ngày, xin hồi hướng công đức này cho mẹ, mong mẹ nghe kinh mà vãng sanh! Sự nhiệm mầu của Phật Pháp lại đến với con.

Vào dịp hè rảnh rỗi con lại có duyên được tham dự các khóa tu thiền do Đại đức Giác Hoàng hướng dẫn. Về nhà con cố gắng công phu tu tập, cũng tập ngồi thiền để quán sát thân tâm, từng bước thực hiện lời dạy của Đức Thế Tôn. Nhận thấy Phật Pháp rất mầu nhiệm, khoa học và thực tiễn, nhưng số người hiểu và ứng dụng không nhiều, đặc biệt là giới thanh thiếu niên. Từ đó, con nghĩ là nên vận dụng Phật Pháp trong những giờ giảng. Môn GDCD vốn đã là môn dễ nhàm chán đối với học sinh, nhưng cũng là môn có thể lồng những nguyên lý đạo đức nhân quả, trách nhiệm .... vào nội dung bài giảng. Với

các câu chuyện dí dỏm, các tình huống thực tế qua lăng kính Phật Pháp, con đã thành công vì đã tạo được ấn tượng sâu sắc cho học sinh về những nguyên lý sống và cách hành xử trong cuộc sống đời thường. Ví dụ, hiện tượng các em lạm dụng việc sử dụng điện thoại di động thành công cụ

đưa đòi, giải trí mới lạ, và chi phối việc học tập các em không ít. Một số học sinh con nhà giàu thay đổi điện thoại mới như mode thời trang. Giờ học còn hý hoáy nghe lén. Giờ chơi thì các em cứ châu đầu vào nhau truy cập các mẩu tin “hot” nhất, chuyên tay nhau mà xem, cứ như thế mà lớp học cứ dậy sóng ba đào! Reng chuông hết giờ giải lao, thầy cô giáo vào lớp rồi mà các em chưa hề hay biết! Tình cảnh này diễn ra nhiều lần, con nghĩ tại sao mình không ứng dụng phép niệm hồng danh ... khi bắt đầu học, tất nhiên không phải là niệm hồng danh Phật, mà con đã chế thành niệm “thần chú” kiểu của con, với Phật chất mà con đã tiếp thu, nhằm giúp các em tập trung tư tưởng. Thế là ba câu chú mà con nghĩ rằng rất thiết thực đối với các em học sinh và con đã hướng dẫn nên tập trung đọc ba câu trước khi học:

- **Cha mẹ cho tôi cơm ăn áo mặc và cuộc sống**
- **Thầy cô cho tôi chữ nghĩa và tri thức**
- **Bản thân tôi phải tập trung học tốt.**

Nhiệm mầu thay! Khi hướng dẫn các em để tâm vào câu chú, tiết học hôm đó rất yên ắng và hiệu quả học tập thấy rõ. Sau đó thầy trò rút kinh nghiệm và nâng lên thành bài tập “Thiền chú” vào mỗi tối trước khi ngủ. Thiết nghĩ, tương lai con sẽ tìm cách ứng dụng những lời phát nguyện, nhắc nhở trách nhiệm như những lời chúc nguyện hồi hướng công đức trong nhà chùa trước khi kết thúc tiết học bằng các câu: “hãy đem kiến thức đã học hôm nay mà phục vụ cho nhân loại mai sau”...

Uyển chuyển hơn nữa là con vận dụng giáo lý nhân quả để giải thích điển tích hột đậu trắng đậu đen để minh họa cho bài học qui luật về sự thống nhất và đấu tranh giữa các mặt đối lập, để rèn luyện thói quen làm việc thiện cho chính mình. Buổi tối trước khi ngủ, hãy tự phản tỉnh nhận xét, đánh giá hành vi của mình. Nếu tốt thì cho đậu trắng, nếu sai cho hột đậu đen và thường xuyên đếm kỹ hột nào nhiều hơn để tự điều chỉnh suy nghĩ, ngôn ngữ và hành vi mình được tốt hơn.

Sát với tình hình thực tế, vào dịp Tết đến, con khuyên các em học sinh khi ra chợ mua bán hàng hóa, phải biết “cảm ơn” người bán hàng, đừng nghĩ mình là “thượng đế” ý có đồng tiền rồi xem thường người lao động. Như lời dạy bàng bạc của Tổ Sư Minh Đăng Quang trong bộ *Chơn Lý*, chúng ta sống trong cuộc đời này phải nương tựa lẫn nhau, xin lẫn nhau mà tồn tại. Chính vì thế, con thường dạy các em biết trân trọng tất cả, như chúng

ta nhờ người nông dân mà có lương thực thực phẩm để ăn, chúng ta nhờ người buôn bán thì sản phẩm tiêu dùng mới đến tay ta... Đại loại những câu như thế để gây được ý thức biết tôn trọng sản phẩm lao động của cha mẹ, của người thân và của tất cả mọi người.

Rồi ta phải biết cảm ơn, biết chia sẻ sự nhọc nhằn khổ cực của người lao động trong xã hội. Ví như các chú, các cô công nhân vệ sinh, ngày thường quét rác đã cực, Tết đến thì bao rác rưởi, nhà nhà đều tuôn ra đường cho họ quét dọn. Nếu như cuối năm có điều kiện nên lì xì chút đỉnh cho họ hay tối thiểu các em học sinh nên xin ba má mình cho một gói quà hay bánh mứt mà biếu cho họ, thiết

nghĩ tình người sẽ thấm đượm hơn bởi hành vi cảm thông đó.

Từng ngày, từng ngày, khi ra đường, chứng kiến những cảnh tượng trái tai gai mắt hay các nghĩa cử cao đẹp của những người xung quanh, con đều soi rọi bằng lăng kính ánh sáng Phật Pháp để từ đó tìm cách nâng lên thành bài học đạo đức, phát

triển lòng từ cho các em học sinh. Con tin rằng tâm thành thật và sự trong sáng ở các em luôn cao hơn người lớn, chẳng qua người lớn thiếu chỉ dẫn, bảo ban, để các em tập nhiễm thói hư tật xấu mà thôi!

Con mong rằng hàng Phật tử tại gia chúng con hãy khéo vận dụng giáo lý Phật Đà đã tiếp thu thông qua kinh sách, qua các lời giáo huấn của chư Tôn đức để ứng dụng vào cuộc sống, vào nghề nghiệp mà mình đang làm, thì an lạc cho chính mình và lợi lạc cho nhân quần xã hội biết bao!

